

Θραῖξ, Θρακός, ὁ, αυτός που κατάγεται από τη Θράκη· *Ιων. Θρηῖξ, -ῖκος*, *πληθ. Θρηῖκες [ῖ]*, σε *Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., κ.λπ.*· *Επικ. συνηρ. Θρηῖξ, Θρηκός*, σε *Ομήρ. Ιλ., Τραγ., κλπ.*

θραῖξαι, *απαρ. αορ. α΄ του θράσσω — θραῖξον*, *προστ.*

θράσος[ᾱ], -εος, τό (θρασύς)· **I.** = *θάρσος*, *κουράγιο, τόλμη, σθένος, θάρρος*, σε *Ομήρ. Ιλ., Σοφ.*· *θράσος ἰσχύος*, *πεποίθηση, πίστη στη δύναμη*, σε *Σοφ.*· **II.** με αρνητική σημασία, *υπερβολικό θάρρος, αυθάδεια, θρασύτητα, ορμητικότητα, απερίσκεπτη τόλμη, αναίδεια*, σε *Αττ., Ηρόδ.*

Θραῖσσα, ἡ, Αττ. Θραῖττα, Τραγ. Θραῖσσα, Δωρ. Θραῖσσα (Θραῖξ), *γυναίκα από τη Θράκη*, σε *Σοφ., κ.λπ.*

θράσσω, *Αττ. θράττω*, *μέλ. -ζω*, *απαρ. αορ. α΄ θράξαι*· **1.** *συνηρ. αντί ταρασσω*, *ενοχλώ, ταράζω, ανησυχώ*, σε *Αισχύλ., Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.*· **2.** *καταστρέφω, αφανίζω*, σε *Ανθ. Π.*

θρασύ-βουλος, -ον (βουλή), *αυτός που έχει τολμηρή σκέψη*, σε *Αριστ.*

θρασύ-γυιος, -ον (γυῖον), *αυτός που έχει ισχυρά μέλη σώματος*, σε *Πίνδ.*

θρασύ-δειλος, ὁ, ἡ, *ξεδιάντροπος δειλός*, σε *Αριστ.*

θρασυ-κάρδιος, -ον (καρδία), *αυτός που έχει γενναία καρδιά*, σε *Ομήρ. Ιλ.*

θρασύ-μάχος, -ον (μάχομαι), *ο γενναίος στο πεδίο της μάχης*, σε *Αριστ.*

θρασυ-μένων, -ον, *ο ακλόνητα γενναίος, αυτός που χαρακτηρίζεται από άκαμπτη γενναιότητα* (πρβλ. [Μέμνων](#)), σε *Όμηρ.*

θρασυ-μήδης, -ες (μήδος), *τολμηρός στη σκέψη ή αυτός που κάνει τολμηρά σχέδια, γενναίος, αποφασιστικός*, σε *Πίνδ.*

θρασύ-μητις, -ιδος, ὁ, ἡ, = *το προηγ.* σε *Ανθ. Π.*

θρασυ-μήχανος, Δωρ. -μάχανος, -ον (μηχανή)· *τολμηρός στις επινοήσεις, στο να μηχανεύεται, εφευρίσκει, αυτός που σχεδιάζει με τολμηρό τρόπο*, σε *Πίνδ.*

θρασύ-μῦθος, -ον, *τολμηρός στη γλώσσα, αυτός που έχει θάρρος στα λόγια, «πικάντικος» δριμύς, τσουχτερός*, σε *Πίνδ.*

θρασύνω[ῶ], *μέλ. -ῶνω (θρασύς)*, = *θαρσύνω*· **I.** *δίνω θάρρος, ενθαρρύνω, εμπνέω τόλμη*, σε *Αισχύλ., Θουκ. Παθ. και Μέσ.*, *είμαι γενναίος ή παίρνω θάρρος*, σε *Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ.*· **II.** *Παθ. με αρνητική σημασία, είμαι παράτολμος, ρισοκίνδυνος, απερίσκεπτος, αυθάδης, μεταχειρίζομαι αναίδη ή ξεδιάντροπα λόγια*, σε *Σοφ., Αριστοφ.*

θρασύ-πονος, -ον, *τολμηρός ή πρόθυμος στην εργασία*, σε *Πίνδ.*

θρασυ-πτόλεμος, -ον, *γενναίος στον πόλεμο*, σε *Ανθ. Π.*

θρασύς, -εῖα, -ύ, I. 1. *γενναίος, τολμηρός, θαρραλέος, αυτός που έχει πίστη και πεποίθηση*, σε *Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.*· *θρασεῖα τοῦ μέλλοντος*, *γεμάτη ελπίδα για το μέλλον*, σε *Θουκ.*· **2.** με αρνητική σημασία, *παράτολμος, ορμητικός, ρισοκίνδυνος, αδιάντροπος, θρασύς*, *Λατ. audax*, σε *Ομήρ. Οδ., Αττ.*· **II.** *λέγεται για πράγματα, αυτά που επιχειρούνται, με απαρ., θρασύ μοι τόδ' εἶπεῖν*, *τολμά να πω αυτό*, σε *Πίνδ.*· *οὐκ ἄρ' ἐκείνω προσμῖζαι θρασύ;* σε *Σοφ.*· **III.** *επίρρ. -έως· συγκρ. θρασύτερον*, *παράτολμα, με θάρρος περισσότερο από όσο πρέπει*, σε *Θουκ.*

θρασύ-σπλαγχνος, -ον (σπλάγγνον), *αυτός που έχει γενναία καρδιά*, σε *Ευρ.*· *επίρρ. -ως*, σε *Αισχύλ.*

θρασυστομέω, *είμαι αυθάδης στη γλώσσα, μιλά με αναίδεια*, σε *Τραγ.*

θρασυστομία, ἡ, *αναίδεια, ξεδιαντροπία, αμετροέπεια*, σε *Ανθ. Π.*

θρασύ-στομος, -ον (στόμα), *αυτός που μιλά με θρασύτητα, αυθάδης*, σε *Αισχύλ.*

θρασύτης, -ητος, ἡ, *υπερβολική τόλμη, αυθάδεια, ξεδιαντροπία*, σε *Θουκ.*

θρασύ-χειρ, -χειρος, ό, ή, ο τολμηρός στο χέρι, σε Ανθ. Π.

Θραύττα, -ης, ή, Αττ. αντί *Θραύσσα*.

θράττω, Αττ. αντί *θράσσω*.

θραυῖμα, -ατος, τό (θραύω), = θραυῖσμα.

θραυσ-άντυξ, -ῦγος, ό, ή (θραύω), αυτός που συντρίβει τους τροχούς του άρματος, σε Αριστοφ.

θραυῖσμα ή θραυῖμα, -ατος, τό, αυτό που σπάζεται, συντρίμμα, τεμάχιο, κομμάτι, νανάγιο, σε Αισχύλ.

θραύω, μέλ. -σω, αόρ. α' ἔθραυσα· Παθ. αόρ. α' ἔθραυσθην, παρακ.

τέθραυσμαι· I. σπάζω σε κομμάτια, συντρίβω, συνθλίβω, σε Ηρόδ., Αισχύλ.,

Ευρ.· Παθ., τσακίζομαι σε κομμάτια, σε Ηρόδ. II. μεταφ., όπως το Λατ.

frangere = θρύπτω, αδυνατίζω, εξασθενώ, καταβάλλω, κάμπτω,

αποδυναμώνω, σε Πίνδ., Ευρ., κ.λπ.

***θράω,** καθορίζω, θέτω.

Θρεῖσσα, ή, Δωρ. αντί *Θρηῖσσα, Θραῖσσα*.

θρέμμα, -ατος, τό (τρέφω), 1. ανάθρεμμα, δημιούργημα, γέννημα, λέγεται για πρόβατα και κατσίκια, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** λέγεται για ανθρώπους, σε Σοφ., κ.λπ. **3.** λέγεται για άγρια ζώα, στον ίδ. **4.** χρησιμοποιείται ως μομφή,

επίπληξη, κατασκευάσμα, *θρέμματ' οὐκ άνασχετά,* σε Αισχύλ. *ὦ θρέμμι'*

άναιδές, σε Σοφ. **5.** *ῦδρας θρέμμα,* περιφρ. αντί *ῦδρα,* στον ίδ.

θρέξασκον, Ιων. αόρ. του *τρέχω·* θρέξομαι, μέλ.

θρέομαι, αποθ. μόνο στον ενεστ., φωνάζω μεγαλόφωνα, ξεφωνίζω, σε Αισχύλ., Ευρ.

θρέπτειρα, ή, θηλ. του *θρεπτήρ,* σε Ευρ., Ανθ. Π.

θρεπτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ. του *τρέφω,* αυτός που προορίζεται να τραφεί,

σε Πλάτ. **II. 1.** *θρεπτέον,* αυτό που πρέπει να τραφεί, σε Ξεν. **2.** από την Παθ., αυτός που πρέπει να θρέφεται, να ζει, στον ίδ.

θρεπτήρ, -ήρος, ό (τρέφω), I. αυτός που ανατρέφει, σε Ανθ. Π

θρεπτήριος, -ον (τρέφω), I. αυτός που είναι σε θέση να θρέψει ή να μεγαλώσει κάποιον, θρεπτικός, σε Αισχύλ. **II. πλόκαμος θρεπτήριος,** μακριά

κόμη που προσφέρεται σαν αφιέρωμα σε θεό, στον ίδ. **III. 1.** *θρεπτήρια, τά,*

αμοιβές για ανατροφή, σε Ομηρ. Ύμν.· επίσης, οι αντιπροσφορές που γίνονται

από τα παιδιά προς τους γονείς για την ανατροφή τους, σε Ησίοδ. 2. = τροφή,

θρέψη, διατροφή, συντήρηση, σε Σοφ.

θρεπτικός, -ή, -όν (τρέφω), αυτός που προάγει την ανάπτυξη, σε Αριστ.·

τὸθρεπτικόν, η αρχή, δύναμη της ανάπτυξης, στον ίδ.

θρέπτρα, τά (τρέφω), οι ανταμοιβές που γίνονται από τα παιδιά προς στους

γονείς για τη ανατροφή τους, σε Ομήρ. Ιλ.

θρεττάνελό, ήχος που μιμείται εκείνον της κιθάρας (όπως η "tralira" εκείνου

του βούκινου), σε Αριστοφ.

θρέττε, τό, στον Αριστοφ., *οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε,* δεν έχω θάρρος·

βαρβαρισμός αντί τὸ θράσος.

θρέψα, Επικ. αντί *ἔθρεψα,* αόρ. α' του *τρέφω·* — *θρέψω,* μέλ.

θρέω, βλ. [θρέομαι](#).

Θρηϊκή, Θρηϊκίος, -η, -ον, Ιων. αντί *Θρακία, Θράκιος.*

Θρηῖξ, -ῖκος, ό, Επικ. και Ιων. αντί *Θραῖξ.*

Θρηῖσσα, ή, Επικ. και Ιων. αντί *Θραῖσσα.*

Θρήκη, ή, Θρήκηθεν, Θρήκηνδε, βλ. [Θράκη](#).

Θρήκιος, Ιων. και αρχ. Αττ. αντί *Θράκιος.*

θρηνώ (θρήνος), μέλ. *-ήσω*, **1.** ψέλνω θρήνο, θρηνώ, κλαίω, οδύρομαι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· με σύστ. αντικ. *ἀοιδὴν ἐθρήνεον*, έψαλαν άσμα θλιβερό, πένθιμο, σε Ομήρ. Ιλ.· *ῶδάς, ἐπωδάς θρηνώ*, σε Σοφ.· Παθ., *ἄλις μοι τεθρήνηται*, απρόσ., στον ίδ. **2.** με αιτ. του αντικ., θρηνώ για κάτι, κλαίω, οδύρομαι, σε Αισχύλ., κ.λπ.· ομοίως επίσης στη Μέσ., στον ίδ.· Παθ. θρηνούμαι, σε Σοφ.

θρήνημα, -ατος, τό, θρήνος, κλάμα, οδυρμός, σε Ευρ.

θρηνητήρ, -ήρος, ό, αυτός που θρηνολογεί, η μοιρολογίστρα, σε Αισχύλ.

θρηνητής, -οῦ, ό, = *θρηνητήρ*, σε Αισχύλ.

θρηνητικός, -ή, -όν (θρηνώ), παραπονιάρης, κλαψιάρης, θρηνητικός, σε Αριστ.

θρήνος, ό (θρέομαι), **1.** επικήδειο άσμα, θρήνος, οδυρμός, Λατ. *naenia*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Τραγ.· *θρήνος σύμός*, για μένα, σε Αισχύλ. **2.** παράπονο, θλιμμένη μελωδία, σε Πίνδ., κ.λπ.

θρήνυς, -υος, ό (*θράω), **I.** σκαμνάκι σε Όμηρ. **II.** *θρήνυς έπταπόδης*, το σκαμνί με τα επτά πόδια, το κάθισμα του πηδαλιούχου ή των κωπηλατών, σε Ομήρ. Ιλ.

θρηνωδέω, μέλ. *-ήσω*, τραγουδώ θρηνητικό άσμα για κάποιον, *τινά*, σε Ευρ.

θρην-ώδης, -ες (είδος), αυτός που είναι ομοίος με θρήνο, αυτός που ταιριάζει σε θρήνο, σε Πλάτ.

θρηνωδία, ή, θρήνος, οδυρμός, μοιρολόι, σε Πλάτ.

θρην-ωδός, ό, ή (αοιδός), αυτός που ψέλνει θρήνο, σε Αριστ.

Θρηξ, -ηκός, ό, Ιων. αντί *Θρηξ*· θηλ. *Θρησσα*.

θρησκεία, Ιων. **-είη ή -ίη, ή**, θρησκευτική λατρεία ή εθιμοτυπία, σε Ηρόδ.· θρησκεία, σε Κ.Δ.· *θρησκεία τῶν ἀγγέλων*, λατρεία των αγγέλων, στο ίδ.

θρησκεύω, μέλ. *-σω (θρησκος)*, **I.** τηρώ και εκτελώ θρησκευτικά χρέη, προσκυνώ, σε Ηρόδ. **II.** είμαι πιστός, θρήσκος, σε Πλούτ.

θρησκος, -ον, ευλαβικός, λατρευτικός, σε Κ.Δ. (αμφιβ. προέλ.).

Θρησσα, ή, Ιων. αντί *Θρησσα*.

θριαμβευτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει σε οικογένεια που έχει να επιδείξει θριάμβους στο παρελθόν, που έχει θριαμβευτική καταγωγή, σε Πλούτ.

θριαμβεύω, μέλ. *-σω*, παρακ. *τεθριάμβευκα (θρίαμβος)*· **I.** κατακτώ, επικρατώ, σε Πλούτ., κ.λπ.· *θριαμβεύω από τινος ή κατά τινος*, Λατ. *triumphare de aliquo*, στον ίδ.· επίσης, *θριαμβεύω τινά*, σε Κ.Δ. **II.** οδηγώ σε θρίαμβο, *τινά*, σε Πλούτ.

θριαμβικός, -ή, -όν, θριαμβευτικός, *άνηρ θριαμβικός*, Λατ. *vir triumphalis*, σε Πλούτ.

θρίαμβος, ό, I. ύμνος προς τιμήν του Βάκχου, σε Κρατίν.· επίσης, όνομα του Βάκχου, σε Πλούτ., κ.λπ. **II.** χρησιμοποιείται για να εκφράσει τον Ρωμαϊκό θρίαμβο, στον ίδ. (άγν. προέλ.).

θριγκίον, τό, υποκορ. του επομ., σε Λουκ.

θριγκός, ό, I. 1. η ανώτατη σειρά λίθων σε πέτρινο τείχος, η οποία προεξείχε από τις υπόλοιπες, γείσο, προεξοχή, μαρκίζα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· *θριγκός κυάνοιο*, γείσο με γαλάζιου χρώματος μέταλλο, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., επιστέγασμα, αποκορύφωμα, *θριγκός κακῶν*, σε Ευρ. **II.** τοίχος, φράχτης παντός είδους, στον ίδ.

θριγκόω, μέλ. *-ώσω*, **I.** περιτριγυρίζω με γείσο, (*αύλην*) *έθρίγκωσεν άχέρδω*, περιέφραξε το πάνω μέρος με αγκαθωτούς θάμνους, σε Ομήρ. Οδ. **II.** κτίζω μέχρι την ανώτατη σειρά· μεταφ., συμπληρώνω, τελειώνω, «βάζω τη

τελευταία πινελιά» σε κάτι, σε Αισχύλ. · *δῶμα κακοῖς θριγοῦν*, φέρνω το σπίτι μου στο ανώτατο σημείο μίζεριας, δυστυχίας, σε Ευρ.

θρίγκωμα, -ατος, τό, γείσο, μαρκίζα, σε Ευρ.

θριδάκινος, -η, -ον, ο φτιαγμένος από μαρούλι, σε Λουκ.

θριδάξι[ι], -ἄκος, ἦ, μαρούλι, σε Ηρόδ., κ.λπ.

θρίζω, συγκοπτ. αντί *θερίζω*, σε Αισχύλ.

Θρινᾶκίη, ἡ (θρινᾶξ), παλιό όνομα της Σικελίας, το οποίο προήλθε από τα τρία της ακρωτήρια, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. · σε μεταγεν. εποχή, ο παλαιός τύπος *Θρινακίη* μετετρέπη σε *Τρινακρία*, Λατ. Trinacria, όπως αν είχε συντεθεί από το *τρεις ἄκρα*.

θρινᾶξ, -ἄκος, ὁ (τρεις, ἄκή), τρίαινα, σε Αριστοφ.

θριξ, ἡ, γεν. *τριχός*, δότ. πληθ. *θριζί*, **1.** το τριχωτό του κεφαλιού, χρησιμ. από τον Όμηρ. μόνο στον πληθ. · στην Αττ. μόνο στον ενικ., σε Όμηρ., κ.λπ. · επίσης, το μαλλί των προβάτων, σε Ομήρ. Ιλ. · τρίχες γουρουνιού, σε Ομηρ. · *ούραιαι τρίχες*, οι τρίχες της ουράς αλόγου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** η τρίχα μόνη της, παροιμ., *θριξ ἄνὰ μέσσον*, παρά μία τρίχα, σε Θεόκρ. · *ἄξιον τριχός*, δηλ. καθόλου σημαντικό, σε Αριστοφ.

θριῶν, τό, I. φύλλο συκής, σε Αριστοφ. **II.** μείγμα από αυγά, γάλα, λαρδί, αλεύρι, μέλι και τυρί, είδος ομελέτας, η οποία ονομαζόταν έτσι, γιατί τυλιγόταν σε φύλλα συκιάς, στον ίδ. (πιθ. από το *τρεις*, από τις τρεις εγκολπώσεις του φύλλου της συκιάς).

θρίψ, γεν. *θριπός*, ὁ (*τριβω*), τερμίτης, ζωύφιο που τρώει το ξύλο, σε Ανθ. Π.

θροέω, μέλ. -ήσω, αόρ. α' *έθρόησα* (*θρός*) · **I. 1.** φωνάζω δυνατά, σε Σοφ. · μιλώ, λέω, εκφέρω, ξεστομίζω, σε Τραγ. · και στη Μέσ., σε Αισχύλ. **2.** διακηρύσσω, ανακοινώνω, στον ίδ., Σοφ. **II.** Πάθ., ταράζομαι, φοβάμαι, σε Κ.Δ.

θρόμβος, ὁ (τρέφω), όγκος, τεμάχιο, Λατ. grumus, όπως για την ασφαλτο, σε Ηρόδ. · σβώλος ή όγκος πηγμένου αίματος, σε Αισχύλ.

θρομβ-ώδης, -ης (είδος), ο γεμάτος θρόμβους, πηγμένος, σε Σοφ.

θρόνα, τά, I. μόνο στον πληθ., λουλούδια κεντημένα πάνω σε ύφασμα, διακοσμητικά σχέδια, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λουλούδια ή βότανα που χρησιμοποιούνται σαν φάρμακα και φυλακτά, σε Θεόκρ. (αμφιβ. προέλ.).

θρόνος, ὁ (*θράω), **1.** κάθισμα, καρέκλα, σε Όμηρ. · θρόνος, κάθισμα εξουσίας, σε Ηρόδ., Αττ. · στον πληθ. επίσης, ο θρόνος, δηλ. το αξίωμα του βασιλιά, η βασιλεία, σε Σοφ. **2.** το μαντικό αξίωμα του Απόλλωνα και της Πυθίας, σε Αισχύλ., κ.λπ. **3.** η έδρα του δασκάλου, Λατ. cathedra, σε Πλάτ.

θρόνωσις, -εως, ἡ, ο ενθρονισμός των μελών που μυήθηκαν πρόσφατα στα μυστήρια, σε Πλάτ.

θρός, Αττ. **θροῦς, ὁ (θρέομαι)**, **I. 1.** θόρυβος σαν από πολλές φωνές, σε Ομήρ. Ιλ. · λέγεται για μουσικούς ήχους, σε Πίνδ. **2.** ο θόρυβος του πλήθους, σε Θουκ. **II.** δήλωση, φήμη, όπως το Λατ. rumor, σε Ξεν.

θρυαλλίδιον, τό, υποκορ. του *θρυαλλίς*, σε Λουκ.

θρυαλλίς, -ίδος, ἡ, φυτό το οποίο, όπως το βούρλο, χρησιμοποιούνταν για την παρασκευή φυτιλιών, το φυτίλι, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

θρυλέω (λαϊκιστί *θρυλλέω*), μέλ. -ήσω, **I.** δημιουργώ συγκεχυμένο θόρυβο, φλυαρώ, τραυλίζω, σε Αριστοφ., Θεόκρ. **II.** με αιτ. πράγμ., μιλώ συνεχώς για κάτι, επαναλαμβάνω ξανά και ξανά, Λατ. decantare, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ. · Παθ., *τὸ θρυλούμενον*, κοινή ομιλία, το κοινώς λεγόμενο, αυτό που βρίσκεται στο στόμα όλων, για το οποίο μιλάνε όλοι, στον Δημ.

θρυλίζω (λαϊκιστί *θρυλλ-*), κάνω παραφωνία, σε Ομηρ. Ύμν.

θρῦλίσσω (λαϊκιστή *θρυλλ-*), θραύω, σπάζω, συντρίβω, κομματιάζω· Παθ., *θρυλίχθη δέμετωπον* (Επικ. αντί *έθρυλίχθη*), σε Ομήρ. Ιλ.

θρῦλος (λαϊκιστί *θρύλλος*), ὄ (*θρέομαι*), θόρυβος που προκαλείται από πολλές φωνές κραυγή, βοή, γογγυσμός, σε Βατραχομ.

θρύμμα, -ατος, τό (θρύπτω), αυτό το οποίο σπάζει, συντρίμμα, κομμάτι, σε Αριστοφ., Ανθ. Π.

θρύον, τό, βούρλο, Λατ. *juncus*, σε Ομήρ. Ιλ.

θρυπτικός, -ή, -όν, αυτός που σπάζει εύκολα, εύθραστος· μεταφ., λεπτός, κομψός, εκλεπτυσμένος, εκθηλυσμένος, σε Ξεν.

θρύπτω, μέλ. *θρύψω*, αόρ. *α' έθρυσα*· Παθ. και Μέσ. μέλ. *θρύψομαι*, αόρ. *β' έτρύφην [ϋ]* (συγγενές προς το *θραύω*)· **I.** σπάζω σε κομμάτια, συντρίβω, συνθλίβω, σε Πλάτ., Θεόκρ. **II. 1.** μεταφ., όπως το Λατ. *frangere*, θραύω, συντρίβω, εξασθενώ, αποδυναμώνω· Παθ. με Μέσ. μέλ., είμαι εξασθενημένος, εκνευρίζομαι, εκθηλύνομαι, σε Ξεν· *τεθρυμμένος*, σε Λουκ. **2.** στην Παθ. επίσης, είμαι σεμνοτυφής, έχω υπεροπτικό ύφος, κάνω την κοκέτα, υπερηφανεύομαι, σε Αριστοφ., Ξεν· *θρύπτεσθαι προς τινα*, σε Πλούτ.

θρύψις, -εως, ή, θραύση, σπάσιμο σε πολλά μικρά κομμάτια· μεταφ., μαλθακότητα, αδυναμία, διαφθορά, ακολασία, σε Ξεν., Πλάτ., κ.λπ.

θρώσκω, Επικ. παρατ. *θρῶσκον*, μέλ. *θοροῦμαι*, αόρ. *β' έθορον*, Επικ. *θόρον*, Ιων. απαρ., *θορέειν* (από τη $\sqrt{\theta OP}$, η οποία εμφανίζεται στο μέλ. και στον αόρ. *β'*) **I. 1.** πηδῶ, αναπηδῶ, αναβρῦζω, *έκ δίφροιο, από λέκτροιο*, σε Όμηρ· λέγεται για βέλη, *άπό νευρήφι θρῶσκον*, σε Ομήρ. Ιλ· λέγεται για το κουπί, σε Σοφ. **2.** ακολουθ. από πρόθ., πηδῶ πάνω σε, δηλ. επιτίθεμαι, εφορμῶ, *έπι Τρώεσσι θόρον*, σε Ομήρ. Ιλ· λέγεται για επανερχόμενη ανά διαστήματα αρρώστια, προσβάλλω, πλήττω, σε Σοφ. **3.** γενικά, ορμῶ, εφορμῶ, σε Πίνδ., Σοφ· μεταφ., *πεδάρσοι θρώσκουσι*, αναπηδούν στον αέρα, εξαφανίζομαι, σε Αισχύλ. **II.** μτβ., *ανέρχομαι, ανεβαίνω, ιππεύω, ό θρώσκων*, ο επιβήτορας, στον ίδ.

θρωσμός, ήθρωσμός, ό, ύψωμα, λέγεται για έδαφος που ανυψώνεται πάνω από την πεδιάδα, σε Ομήρ. Ιλ.

θῦγάτηρ, ή, γεν. *θυγατέρος*, συνηρ. *θυγατρός*, δοτ. *θυγατέρι, θυγατρί*, αιτ. *θυγατέρα* αλλά Επικ. *θύγατρα*, κλητ. *θύγατερ*· κόρη, σε Όμηρ., κ.λπ.

θῦγατρίδῃ, ή, η κόρη της κόρης, η εγγονή, σε Αττ.

θῦγατρίδους, -ου, ό, ο γιος της κόρης, εγγονός, σε Αττ· Ιων. *-ιδέος*, σε Ηρόδ.

θυεία, Ιων. -είη, ή (θύω), γουδί, κονίαμα, σε Αριστοφ.

θυείδιον, τό, υποκορ. του *θυεία*, σε Αριστοφ.

θύελλα, ή, (θύω, όπως το *άελλα* από το *άημι*) δυνατή, σφοδρή καταιγίδα, θύελλα, σε Όμηρ· *πυρός θύελλαι*, κεραυνοθύελλες, σε Ομήρ. Οδ· *ποντία θύελλα*, σε Σοφ· μεταφ., *άτης θύελλαι*, σε Αισχύλ.

Θυέστειος, -α, -ον, σχετικά με τον Θυέστη, σε Αριστοφ.

θυη-δόχος, -ον (θύος, δέχομαι), αυτός που δέχεται λιβάνι, θυμίαμα σε Ανθ. Π.

θυήεις, -εσσα, -εν (θύος), αυτός που καπνίζει, καίει ή μυρίζει λιβάνι, αυτός που ευωδιάζει λιβάνι, σε Όμηρ., Ησίοδ.

θυηλή, ή (θύω), το κομμάτι του θύματος που αποτεφρώθηκε, η πρωταρχική προσφορά, κυρίως στον πληθ., σε Αριστοφ., Ομήρ. Ιλ· μεταφ., *θυηλή Άρεος*, προσφορά στον Άρη, δηλ. το αίμα της σφαγής, σε Σοφ.

θυηπολέω, μέλ. *-ήσω*, **1.** απασχολῶ τον εαυτό μου με θυσίες, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** μτβ., *θυσιάζω*· Παθ., *θυηπολείται δ' άστν*, είναι γεμάτο με θυσίες, στον ίδ.

θυη-πόλος, -ου (θύος, πολέω), ο απασχολημένος με θυσίες, θυσιαστικός, σε Αισχύλ.· ως ουσ., μάντης, προφήτης, σε Ευρ., Αριστοφ.

θυη-φάγος[ἄ], -ον (θύος, φαγεῖν), αυτός που καταβροχθίζει θυσίες, σε Αισχύλ.

θυία ή καλύτερα **θύεια**, **ή**, Αφρικανικό δέντρο με ευώδες ξύλο, είδος κέδρου ή juniper, σε Θεόφρ.

θυιάς, -άδος, ή (θύω), γυναίκα σε ιερή μανία ή έμπνευση, Βάκχα, σε Αισχύλ.

θύϊνος, -η, -ον, λέγεται για το δέντρο *θυία*, δηλ. για τον κέδρο, σε Κ.Δ.

θυῖω ή **θυῖω**, = *θύω*, εμπνέομαι, σε Ομηρ. Ύμν.

θυλάκιον, τό, υποκορ. του *θύλακος*, μικρή τσάντα, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θύλακος[ῶ], ὁ, I. τσάντα, ταγάρι, πορτοφόλι, πουγκί, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *δερῶ σε θύλακον*, θα φτιάξω πουγκί από το δέρμα σου, στον ίδ. **II.** στον πληθ., τα ενδύματα των Περσών, σε Ευρ., Αριστοφ.

θύλαξ, -ἄκος, ὁ, = *θύλακος*, σε Αἴσωπ.· **θυλάς, -άδος, ή**, σε Ανθ. Π.

θυλέομαι (θύος), προσφέρω.

θύλημα, -ατος, τό, αυτό το οποίο προσφέρεται· κυρίως στον πληθ., *θυλήματα*, κρούστα ή λιβάνι, κ.λπ., σε Αριστοφ.

θύμα, -ατος, τό (θύω A), I. αυτό το οποίο σφάζεται ή προσφέρεται, αυτό που θυσιάζεται, θύμα, θυσία, προσφορά, σε Τραγ., Θουκ., κ.λπ.· *πάγκαρπα θύματα*, προσφορές, από όλα τα φρούτα, σε Σοφ. **II.** η πράξη της θυσίας, τελετή, στον ίδ.· μεταφ., *θύμα λεύσιμον*, θυσία που πραγματοποιείται μέσω λιθοβολισμού (των δολοφόνων), σε Αισχύλ.

θυμαίνω, μέλ. -ἄνω (θυμός), είμαι οργισμένος, θυμωμένος, σε Ησίοδ., Αριστοφ.

θυμ-αλγής, -ές (ἀλγέω), I. αυτός που θρηνεί εκ βάθους καρδίας, σε Ομηρ., Ηρόδ. **II.** Παθ., είμαι ενδόμυχα θλιμμένος, *καρδία*, σε Αισχύλ.

θυμάλωψ[ἄ], -ωπος, ὁ (τύφω), κομμάτι καμμένου ξύλου ή ξυλάνθρακα, καυτό κάρβουνο, σε Αριστοφ.

θυμᾶρέω, είμαι αρκετά ικανοποιημένος, πολύ ευχαριστημένος, σε Θεόκρ.

θυμ-ᾶρης, -ές, (βλ. **ἤρης**), αυτός που ταιριάζει στην καρδιά, δηλ. ο ευχαριστημένος, προσφιλής, αγαπημένος, σε Ομηρ.· ουδ. ως επίρρ., στον τύπο *θυμῆρες*, σε Ομήρ. Οδ.

θύμβρα, ή, πικρό βότανο, *savory*, σε Εύπολ.

θυμβρ-επίδειπνος, -ον, αυτός που το δείπνο του αποτελείται από πικρά βότανα, δηλ. αυτός που ζει φτωχικά, σε Αριστοφ.

Θύμβρις, -ιδος, ή, ο Τίβερης, σε Ανθ. Π.

θυμβρο-φάγος, -ον (φαγεῖν), αυτός που τρώει πικρά χόρτα· *θυμβροφάγον βλέπειν*, μοιάζω να έχω φάει κάτι πικρό, κάνω γκριμάτσα ή παίρνω πικρόχολη έκφραση, στραβομουτσουνιάζω, σε Αριστοφ.

θυμέλη, ή (θύω), I. 1. μέρος για θυσία, βωμός, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** *θυμέλαι Κυκλώπων*, υποτίθεται πως είναι τα Κυκλώπεια τείχη των Μυκηνών, σε Ευρ.

II. στο αθηναϊκό θέατρο, εξέδρα στην ορχήστρα στα σκαλιά της οποίας καθόταν ο κορυφαίος του Χορού, σε Πλούτ.· γενικά, τόπος ανυψωμένος, βήμα ή σκηνή, στον ίδ.

θυμελικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή χαρακτηρίζει τη θυμέλη, σκηνικός, θεατρικός, σε Πλούτ.· *οί θυμελικοί*, δηλ. ο χορός ή οι μουσικοί, στον ίδ.

θυμ-ηγερέων (ἀγείρω), μτχ. με ενεστ. σε αχρηστία, αυτός που ανακτά την ψυχή του, συγκεντρώνει τον εαυτό του, σε Ομήρ. Οδ.

Θυμ-ηδής, -ές (ἦδος), ευάρεστος, αγαπητός, προσφιλής, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

Θυμ-ήρης, βλ. [θυμάρης](#).

θυμιάμα, Ιων. **-ημα, ατος, τό, 1.** αυτό που καίγεται σαν θυμιάμα· στον πληθ., ευώδεις ύλες, αρώματα προς καύση ή κάπνισμα, σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ. **2.** το άρωμα που χρησιμεύει σαν άρωμα, σε Ηρόδ.

θυμιᾶτήριον, Ιων. **θυμητ-, τό**, αγγείο στο οποίο καίγεται λιβάνι, θυμιάμα, λιβανιστήρι, θυματήρι, θυμιατό, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.

θυμιάω, μέλ. **-σω**, Ιων. αόρ. **ἀ΄ ἐθυμίησα· (θυμα)**· καίω ώστε να δημιουργείται καπνός, σε Ηρόδ.· Παθ., καίγομαι, **γ΄** ενικ. *θυμιῆται* (Ιων. αντί *-ᾶται*), στον ίδ.

θυμίδιον, τό, υποκορ. του *θυμός*, σε Αριστοφ.

θυμίημα, Ιων. αντί *θυμιάμα*.

θυμητήριον, Ιων. αντί *θυματήριον*.

θυμιῆται, Ιων. αντί *-ᾶται*, **γ΄** ενικ. Παθ. ενεστ. του *θυμιάω*.

θυμικός, -ή, -όν (θυμός), γενναίοψυχος, τολμηρός, θαρραλέος, ορμητικός, σε Αριστ.

θυμίτης[ι], -ου, ὁ (θύμον), ανακατεμένος με θυμάρι, σε Αριστοφ.

θυμο-βάρης, -ές (βαρύς), αυτός που έχει βαριά καρδιά, έχει βαρύθυμη διάθεση, σε Ανθ. Π.

θυμοβορέω, τρώω ή ενοχλώ την καρδιά, σε Ησίοδ.

θυμο-βόρος, -ον, (βι-βρώσκω), αυτός που τρώει την καρδιά, σε Ομήρ. Ιλ.

θυμο-δάκης, -ές (δάκνω), αυτός που «δαγκώνει», αγγίζει την καρδιά, σε Ομήρ. Οδ., Ανθ. Π.

θυμο-ειδής, -ές (εἶδος), **1.** εύθυμος, θαρραλέος, ζωηρός, Λατ. *animosus*, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** ορμητικός, οξύθυμος, στο ίδ.

θυμο-λέον, -οντος, ὁ, λεοντόκαρδος, *Coeur-de-lion*, σε Ομήρ. Ιλ.

θυμο-μάντις, -εως, ὁ, ἡ, αυτός που προφητεύει μέσα από την δική του ψυχή (χωρίς θεϊκή έμπνευση όπως ο *θεόμαντις*), σε Αισχύλ.

θυμο-μάχέω, μάχομαι με πείσμα, σε Κ.Δ., Πλούτ.

θύμον[υ], τό ή θύμος, -εος, ὁ, 1. θυμός, σε Αριστοφ., κ.λπ. **2.** μείγμα θυμαριού με μέλι και ξίδι, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

θυμο-πληθής, -ές (πλήθος), γεμάτος οργή, σε Αισχύλ.

θυμο-ραϊστής, -οῦ, ὁ (ραίω), αυτός που καταστρέφει τη ζωή, σε Ομήρ. Ιλ.

θύμος, ὁ, βλ. [θύμον](#).

θύμός, ὁ (θύω Β), ψυχή· **I.** όπως το Λατ. *anima*, ψυχή, πνοή, ανάσα, ζωή· *θυμὸν ἀπαυρᾶν, ἀφελέσθαι, ἐξελέσθαι, ἐξαιίνυσθαι, ὀλέσαι*, αφαιρώ την ζωή, σε Όμηρ.· *θυμὸν ἀποπνείειν*, εκπνέω, σε Ομήρ. Ιλ.· *θυμὸν ἀγείρειν*, συγκρατώ τον εαυτό μου, στο ίδ., κ.λπ.· *θυμὸς τείρετο καμάτω*, το πνεύμα του είχε καταπονηθεί, φθαρεί από την κούραση, στο ίδ. **II.** όπως το Λατ. *animus*, ψυχή, καρδιά· και ομοίως **1.** χρησιμοποιείται για την επιθυμία για φαγητό και ποτό, *πέειν ὅτε θυμὸν ἀνάγει*, στο ίδ.· με απαρ., *βαλέειν δέ ἔΐετο θυμός*, η καρδιά του τον πρόσταζε να ρίξει, στο ίδ.· *ἤθελεθυμῶ*, ευχόταν μέσα στην καρδιά του ή με όλη του την καρδιά, στο ίδ.· *θυμῶ βουλόμενος*, ευχόμενος με όλη του την ψυχή, σε Ηρόδ.· επίσης, *ἐκ θυμοῦ φιλέειν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *θυμός ἐστί μοι, θυμός γίγνεται μοι*, με απαρ., διάθεση να..., στον ίδ., Ξεν., κ.λπ.· επίσης όπως η έδρα της λύπης ή της χαράς, *χαῖρε δέ θυμῶ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄχνητο θυμός*, στο ίδ., κ.λπ. **2.** νόηση, διάθεση, βούληση, επιθυμία, *θυμός πρόφρων, νηλεής, σιδήρεος*, σε Όμηρ.· *ἕνα θυμὸν ἔχειν*, έχοντας κοινή σκέψη, σε Ομήρ. Ιλ.· *δόκησε δ΄ ἄρα σφίσι θυμός ὡς ἔμεν*, τους ευχαρίστησε να έχουν τέτοια γνώμη, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐδαΐζετο θωμός*, οι γνώμες τους διχάστηκαν, σε

Ομήρ. Ιλ. **3.** κουράγιο, θάρρος, τόλμη, μένος και θυμός, στο ιδ.: *θυμόν λαμβάνειν*, παίρνω θάρρος, σε Ομήρ. Οδ.: *παραί ποσὶ κάππεσε θυμός*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **4.** όπως η έδρα του θυμού, *νεμεσιζέσθαι ἐνὶ θυμῷ*, στο ιδ.: *ἀπ' ὅπου, θυμός, οργή, δάμασον θυμόν*, στο ιδ.: *θυμός μέγας ἐστὶ βασιλῆος*, στο ιδ. **5.** η ψυχή όπως η έδρα της σκέψης, *ἦδε γὰρ κατὰ θυμόν*, στο ιδ.: *φράζετο θυμῷ*, στο ιδ.

θῦμοσοφικός, -ή, -όν, ευφυής, πνευματώδης, σε Αριστοφ.

θῦμό-σοφος, -ον, ευφυής, σοφός από τη φύση του, δηλ. εγγενώς έξυπνος, άνθρωπος του πνεύματος, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θῦμοφθορέω, μέλ. *-ήσω*, φθείρω, βασανίζω την ψυχή, σε Σοφ.

θῦμο-φθόρος, -ον (φθείρω), αυτός που φθείρει την ψυχή, αυτός που καταστρέφει την ζωή, σε Ομήρ. Οδ.: *αυτός που σπάζει την καρδιά*, στο ιδ.: *λέγεται για πρόσωπα, ενοχλητικός, ταραχώδης*, στο ιδ.: *θυμοφθόρα πολλά* (ενν. *σήματα*), σημάδια που δηλητηριάζουν την καρδιά του βασιλιά (έναντι του Βελλερεφόντη), σε Ομήρ. Ιλ.

θῦμόω, μέλ. *-ώσω* (*θυμός*), θυμώνω· Μέσ. και Παθ., μέλ. *-ώσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐθυμωσάμην* και *ἐθυμώθην*, απαρ. παρακ. *τεθυμῶσθαι*: είμαι οργισμένος ή θυμωμένος, απολ., σε Ηρόδ., Τραγ.: *λέγεται για ζώα, είμαι άγριος, ατίθασος*, σε Σοφ.: *θυμοῦσθαι εἰς κέρας*, εξωτερικεύοντας την οργή μέσα από τα βούκινα, του Βιργιλίου *iracci in cornua*, σε Ευρ.: *τὸ θυμούμενον*, το πάθος, σε Θουκ.: *θυμοῦσθαι τινι*, είμαι θυμωμένος με κάποιον, σε Αισχύλ., κ.λπ.: *εἰς τινα*, σε Ηρόδ.: με δοτ. πράγμ., είμαι θυμωμένος με κάτι, σε Αριστοφ.

θῦμ-ώδης, -ες, = *θῦμο-ειδής*, σε Αριστ.

θύμωμα[ῶ], **-ατος, τό (θυμόω)**, οργή, πάθος, σε Αισχύλ.

θῦνέω, = *θύνω*, μόνο στον παρατ., ορμώ, σπεύδω, σε Ησιόδ.

θυλλάζω (θύλλος), μέλ. *-σω*, χτυπώ με καμάκι, καμακώνω, σε Αριστοφ.

θύννειος, -α, -ον (θύννος), λέγεται για τον τόνο, το ψάρι: *τὰ θύννεια* (ενν. *κρέα*), η σάρκα του, σε Αριστοφ.

θυννευτικός, -ή, -όν (θύννος), κατάλληλος για το ψάρεμα τόνων, σε Λουκ.

θυννο-κέφαλος, ὁ (κεφαλή), αυτός που έχει κεφάλι τόνου, σε Λουκ.

θύννος, ὁ, τόνος, μεγάλο ψάρι, που τρώγεται στη Μεσόγειο, Χρησμ. παρά Ηροδ., σε Αισχύλ., κ.λπ. (από το *θύνω*, εξαιτίας της γρήγορης και ορμητικής του κίνησης).

θυννοσκοπέω, μέλ. *-ήσω*, παραμονεύω για τόνους, σε Αριστοφ.

θυννο-σκόπος, ὁ, αυτός που παραφυλάει για τόνους, δηλ. κάποιος που κάθεται σε υπερυψωμένο μέρος, από το οποίο μπορεί να δει τις αγέλες των τόνων να έρχονται, ώστε να κάνει σήμα στον ψαρά να απλώσει τα δίχτυα του την κατάλληλη στιγμή, σε Θεόκρ.

θύννω, Δωρ. αντί *θύννου*, αιτ. πληθ. του *θύννος*.

θύνω[ῶ], μόνο στον ενεστ. και παρατ. = *θύω Β*, σπεύδω ή εφορμώ εναντίον, κυρίως λέγεται για τους πολεμιστές στη μάχη, σε Όμηρ., Πίνδ.

θυο-δόνος, -ον (θύος, δέχομαι), αυτός που δέχεται θυμίαμα, εύωδης, γεμάτος λιβάρι, σε Ευρ.

θυόεις, -εσσα, -εν (θύος), γεμάτος λιβάρι, εύοσμος, εύωδης, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

θύον, τό (θύω Α), ένα δέντρο του οποίου το ξύλο όταν καιγόταν ευωδιάζε, σε Ομήρ. Οδ.

θῦον, 1. Επικ. αντί *ἔθνον*, παρατ. του *θύω*

A. 2. του *θύω Β*.

θύος, -εος, τό (θύω Α), δοτ. πληθ. *θύεσσι*, Επικ. *θυέεσσι*, σε Ησίοδ.· Επικ. γεν. *θυέων*, αιτ. *θύη*· θυσία, προσφορά, σε Όμηρ., κ.λπ.

θυοσκέω, προσφέρω ολοκαυτώματα, κάνω προσφορές στους θεούς μέσω θυσίας με φωτιά, σε Αισχύλ.

θυοσ-κόος, -ου, ό (κέω=καίω), ο ιερέας που προσφέρει θυσίες, σε Όμηρ., Ευρ.

θυόω, μέλ. *-ώσω (θύος)*, γεμίζω με γλυκιές ευωδίες, μτχ. Παθ. παρακ., *έλαιον τεθυωμένον*, εύοσμο, λάδι, σε Ομήρ. Ιλ.

θύρα[ϋ], Ιων. **θύρη, ή**, Ιων. γεν. πληθ. *θυρέων*· **Ι. 1.** πόρτα, σε Όμηρ., κυρίως στον πληθ. διπλές ή αναδιπλούμενες (δίφυλλες) πόρτες, ολοκληρωμένη έκφραση, *δικλίδες θύραι*, σε Ομήρ. Οδ.· *θύρην επίτιθέναι*, βάζω στην πόρτα, αντίθ. προς το *άνακλίνειν*, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *τήν θύραν προστιθέναι*, σε Ηρόδ.· *έπισπάσαι*, σε Ξεν.· *θύραν κόπτειν, πατάσσειν, κρούειν*, Λατ. *januam pulsare, χτυπάω*, κρούω την πόρτα, σε Αριστοφ., Πλάτ.· μεταφ., *έπί ταίς θύραις*, στην πόρτα, δηλ. κοντά, εδώ δίπλα, σε Ξεν. **2.** από το Ανατολικό έθιμο της παραλαβής αιτήσεων στην πύλη, το *αίτοϋ βασιλέως θύραι* έγινε έκφραση, *βασιλέως θύραις παιδεύονται*, εκπαιδεύονται στα ανάκτορα, στον ίδ. *αί επί τας θύρας φοιτήσεις*, σύχναζαν στα ανάκτορα, στο ίδ. **3.** παροιμ., *γλώσση θύραι ούκ έπίκεινται* (πρβλ. [άθυρότομος](#)), σε Θεόγν.· *έπί θύραις τήν ύδρίαν*, σπάζω το λαγήνι στην πόρτα = τον κουβαλώ ως την πόρτα αλλά δεν κατορθώνω να τον φέρω σώ μέσα στο σπίτι, «έφτασε στην πηγή αλλά δεν ήπια νερό», σε Αριστ. **4.** θύρα άμαξας, σε Ξεν. **5. α)** *θύρη καταπακτή*, πόρτα καταπακτής, σε Ηρόδ. **β)** κατασκευάσμα από σανίδες, *φραζάμενοι τήν άκρόπολιν θύρησί τε και ζύλοις*, με σανίδες και ζύλα, στον ίδ. **Π.** γενικά, είσοδος, όπως σε σπήλαιο, σε Ομήρ. Οδ.

θύραζε, επίρρ. κυρίως, *θύρασ-δε*, **1.** έξω από την πόρτα, έξω στην πόρτα, Λατ. *foras*, σε Όμηρ. **2.** γενικά, έξω, στον ίδ.· *θύραζε έξιέναι*, εξέρχομαι από το πλοίο, αποβιβάζομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στην Αττ., *έκφέρειν θύραζε*, *έξέλκειν τινά θύραζε*, σε Αριστοφ.· *οί θύραζε*, αυτοί που κάθονται, βρίσκονται έξω, στον ίδ. **3.** με γεν., *άλδς θύραζε*, έξω από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *θύραζε τών νόμων*, όπως το *έξω*, σε Ευρ.

θύραθεν, Επικ. **θύρηθε (θύρα)**, επίρρ. **1.** από το εξωτερικό μέρος της πόρτας, από έξω, σε Ευρ. **2.** έξω από την πόρτα, έξω, *θύρηθ' έα*, ήταν έξω από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *οίθ.*, οι εχθροί, οι ξένοι, σε Αισχύλ.

θύραϊος, -α, -ον και -ος, -ον (θύρα), **1.** στην πόρτα ή ακριβώς έξω από την πόρτα, σε Αισχύλ., Σοφ.· *θυραϊος οίχνεϊν*, πηγαίνω στην πόρτα, βγαίνω έξω, στον ίδ.· *θυραϊος πολέμιος*, αντιθ. προς τον εμφύλιο πόλεμο, σε Αισχύλ. **2.** εκτός, απών, στον ίδ., από έξω, σε Ευρ.· *άνδρες θυραϊοι ξένοι*, από ξένη γη άνδρες, στον ίδ.· *θυραϊα φρονήματ'*, οι σκέψεις των ξένων, στον ίδ. **3.** = *άλλότριος*, Λατ. *alienus, όλβος θυραϊος*, η τύχη των ξένων ανδρών, σε Αισχύλ.· *πήμα*, σε Ευρ.

θύρασι, -σιν, επίρρ. (*θύρα*), **1.** στην πόρτα έξω, εκτός, Λατ. *foris*, σε Αριστοφ. **2.** έξω από το σπίτι, εκτός χώρας, σε Ευρ.

θύραυλέω, μέλ. *-ήσω*, ζω στο ύπαιθρο, διαμένω σε ανοιχτό χώρο, κατασκηνώνω, κ.λπ.· στον πόλεμο, ζω σε στρατόπεδο, σε Αριστ.

θύραυλία, ή, η ζωή στο ύπαιθρο, κατασκήνωση, σε Λουκ.

θύρ-αυλος, -ον (αυλή), αυτός που διαμένει στο ύπαιθρο, σε Ησύχ.

θύρέ-ασπις, -ιδος, ή, πολύ μεγάλη ασπίδα, σε Ανθ. Π.· πρβλ. [θυρέός II](#).

θύρέός, ό (θύρα), **I.** πέτρα που τοποθετείται έναντι της πόρτας για να την κρατά κλειστή, σε Ομήρ. Οδ. **II.** τεράστια μακριά ασπίδα (όπως το μέγεθος

της πόρτας), αντίθ. προς το *ἀσπίς* (η κυκλική, στρογγυλή ασπίδα), όπως το Λατ. *scutum* προς το *clipeus*, παρά Πλούτ.

θύρεο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατά ασπίδα, σε Πλούτ.

θύρετρα, τά, = *θύρα*, η πόρτα, σε Όμηρ., κ.λπ.

θύρη, θύρηθε, Ιων. και Επικ. αντί *θύρα*, *θύραθεν*.

θύρηφι, Επικ. δοτ. της *θύρας*, που χρησιμ. ως επίρρ.· έξω, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

θύριον, τό, υποκορ. της *θύρας*, η μικρή πόρτα, σε Αριστοφ.

θύρίς, -ίδος, ή, υποκορ. της *θύρας*, σε Πλάτ.· παράθυρο, στον ίδ.

θύροκοπέω, μέλ. -*ήσω*, χτυπά την πόρτα για να ανοίξει, κρούω τη θύρα, σε Αριστοφ.

θύρο-κόπος, -ον (κόπτω), αυτός που κρούει τη θύρα, ο ζητιάνος, αυτός που επαιτεί, σε Αισχύλ.

θύρώ (θύρα), μέλ. -*ώσω*, επιπλώνω, εξοπλίζω το σπίτι με πόρτες, στεγανώνω, ασφαλίζω, σε Αριστοφ.· μεταφ., κλείνω όπως κάνω με πόρτα, *βλεφάροις θυρῶσαι τὴν ὄψιν*, σε Ξεν.

θυρσο-μᾶνής, -ές (μαίνομαι), αυτός που τρελαίνεται με τον *θυρσύν*, σε Ευρ.

θύρσος, ὁ, ετερογ. πληθ. *θύρσα*, θύρσος, δηλ. η Βακχική ράβδος που ήταν στεφανωμένη με κισσό και φύλλα αμπελιού και είχε έναν κώνο πεύκου στην κορυφή, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θυρσοφορέω, μέλ. -*ήσω*, συγκεντρώνω ή κανονίζω τα σχετικά με τον θύρσο, σε Ευρ.

θυρσο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλά, μεταφέρει θύρσο, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θυρσο-χᾶρής, -ές (χαίρω), αυτός που βρίσκει ευχαρίστηση, απόλαυση με το θυρσό, σε Ανθ. Π.

θυρώματα, τά (θυρώ), **I.** δωμάτιο με πόρτες που οδηγούν προς το ίδιο, κάμαρα, σε Ηρόδ. **II.** πόρτα με παραστάδες, σε Θουκ., Δημ.

θύρών, -ώνος, ὁ (θύρα), το τμήμα έξω από την πόρτα, είσοδος, προθάλαμος· Λατ. *vestibulum*, σε Σοφ.

θύρωρέω, είμαι φύλακας της πόρτας, σε Λουκ.

θύρ-ωρός, Επικ. θυραωρός, ὁ, ή (ῶρα ή οὔρος), φύλακας της πόρτας, θυρωρός, πορτιέρης, Λατ. *janitor*, σε Ηρόδ., Αττ.

θυρωτός, ὄν (θυρώ), αυτός που έχει πόρτα ή άνοιγμα, σε Βάβρ.

θῦσαι[ῦ], απαρ. αορ. α' του *θύω*

A.

θῦσανόεις, Επικ. θυσσανόεις, -εσσα, -εν, αυτός που έχει φούντες ή κρόσσια, λέγεται για την αγίδα, σε Ομήρ. Ίλ.

θύσᾶνος[ῦ], ὁ (θύω B), φούντα, στον πληθ. φούντες, κρόσσια, σε Ηρόδ.· λέγεται για τις φούντες του χρυσού δέρατος, σε Πίνδ.

θύσᾶνωτός, -ή, -όν (όπως από το *θυσανόω*), = *θυσανόεις*, σε Ηρόδ.

θύσθλα, -ων, τά (θύω A), τα σύνεργα του Βάκχου, οι θυρσοί και οι δαυλοί των Βακχίδων, σε Ομήρ. Ίλ.

θυσία, Ιων. -ίη, ή (θύω A), I. 1. προσφορά ή τρόπος προσφοράς, σε Ηρόδ. **2.** στον πληθ., θυσίες, προσφορές, ιερές τελετές, σε Βατραχομ., Ηρόδ., Αττ.·

θυσίησι (Ιων. δοτ. πληθ.) *ἰλάσκεσθαι τὸν θεόν*, σε Ηρόδ.· *θυσίας ἔρδειν, ἐπιτελέειν, ἀνάγειν*, στον ίδ.· λέγεται για τους θεούς, *θυσίαν δέχεσθαι*, σε Αισχύλ. **3.** γιορτή, κατά την οποία προσφέρονταν θυσίες, σε Πλάτ. **II.** το αντικείμενο ή η πράξη της θυσίας, σε Λουκ.

θῦσιάζω, μέλ. -*σω*, προσφέρω θυσία, σε Λυσ.

θύσιαστήριον, τό, βωμός, θυσιαστήριο, σε Κ.Δ.

θύσιμος, -ον (θύω Α), ο κατάλληλος προς θυσία, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θυσσάνοις, Επικ. αντί *θυσανόεις*.

θυστάς, -άδος, ἦ (θύω Α), θυσιαστικός, σε Αισχύλ., Σοφ.

θύτειον, τό (θύω Α), τόπος θυσίας, μέρος για τέλεση θυσιών, σε Αισχίν.

θύτέον, ρημ. επίθ. του *θύω* Α, αυτός που πρέπει να θυσιαστεί, σε Αριστοφ.

θύτήρ, -ῆρος, ὁ (θύω Α), θυσιαστής, σφαγέας, σε Αισχύλ., Σοφ.

θύτήριον, τό, = *θύμα*, σε Ευρ.

θυτικός, -ή, -όν (θύω Α), αυτός που ταιριάζει ή χαρακτηρίζει τη θυσία, σε Λουκ.

θύψαι, απαρ. αορ. α' του *τύφω· θύψω*, μέλ.

θύω (Α), Επικ. παρατ. *θύον·* μέλ. *θύσω* [ῥ], Δωρ. *θυσῶ*, αόρ. α' *ἔθῶσα*, Επικ.

θύσα, παρακ. *τέθῶκα*· Μέσ., μέλ. *θύσομαι*, επίσης με Παθ. σημασία· αόρ. α' *έθυσάμην*· Παθ., αόρ. β' *έτύθην* [ῖ], παρακ. *τέθύμαι*, χρησιμ. επίσης με Μέσ. σημασία· **I. 1.** Ενεργ., προσφέρω μέρος γεύματος στο θεό, σε Όμηρ. (ο οποίος χρησιμ. τη λέξη μόνο με τη σημασία της προσφοράς ή της καύσης, ποτε = *σφάζαι*, σφαγιάζω προς θυσία) *θύω πέλανον, δείπνα*, σε Αισχύλ.· *κριθάς, πυρούς*, σε Αριστοφ.· **2.** θυσιάζω, μέσω της σφαγής θύματος, *τῷ ἡλίῳ θύω ἵππους*, σε Ηρόδ.· *θύω αὐτοῦ παῖδα*, σε Αισχύλ.· *ιερεῖα*, σε Θουκ.· επίσης κοινώς, σφαγιάζω, σφάζω, φονεύω, σκοτώνω, σε Ηρόδ.· Παθ., *τὰ τεθυμένα*, η σάρκα του θύματος, σε Ξεν.· **3.** απολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσία, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.· **4.** γιορτάζω με προσφορές ή θυσίες, με αιτ., σε Ηρόδ., Ξεν.· **5.** με διπλή αιτ., *εὐαγγέλια θύω ἑκατόν βοῦς*, θυσιάζω εκατό βόδια για να γιορτάσω τα χαρμόσινα νέα, σε Αριστοφ.· **II.** Μέσ., προκαλώ θυσία, σφαγιάζω θύμα, και επομένως εκκλαμβάνω τους οiwονούς, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.· σπάνια με απαρ., *θύομαι ἰέναι*, συμβουλευόμαι τους οiwονούς για να φύγω, για να ξέρω αν θα φύγω ή όχι, σε Ξεν.· επίσης, *θύεσθαι ἐπ' ἐξόδῳ*, στον ίδ.· μεταφ., *σχίζω* σε κομμάτια, κομματιάζω, ξεσχίζω, σε Αισχύλ.

θύω (Β), μέλ. -*σω*, όπως το *θύνω*, σπεύδω εμπρός, λέγεται για τον ορμητικό άνεμο, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για φουσκωμένο ποτάμι, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *δάπεδον αἷματι θῦεν*, το έδαφος «έβραζε» από το αίμα, στον ίδ.· γενικά, *μαίνομαι, οργίζομαι*, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

θυ-ώδης, -ες (θύος, ὄζω, πρβλ. [εὐ-ώδης](#), [δυσ-ώδης](#)), αυτός που μυρίζει λιβάνι, ο εὐοσμος, αυτός που έχει ένα όμορφο και γλυκό άρωμα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

θύωμα, -ατος, τό (θυώω), αυτό το οποίο καίγεται σαν θυμίαμα· στον πληθ., *μαχαρικά*, σε Ηρόδ.

θύω, ὁ, αποκοπτ. αντί *θώρας*, σε Ανθ. Π.

θωή, Αττ. *θωά*, Ιων. *θωῖήθωιή*, (βλ. [ἄθωος](#)), [ἦ](#), ποινή, τιμωρία, σε Όμηρ. (πιθ. από το *τί-θημι*, επιβάλλω).

θωκέω, θῶκος, Ιων. και Δωρ. αντί *θακέω, θακος*.

θῶμα, θωμάζω, θωμάσιος, Ιων. αντί *θαῦμα*, κ.λπ.

θῶμιγξ, -ιγγος, ὁ, χορδή, σχοινί, κορδόνι, σε Ηρόδ.· χορδή τόξου, σε Αισχύλ. (αμφίβ. προέλ.).

θῶμισυ, κράση αντί *τὸ ἥμισυ*.

θωμός, ὁ, = *σωρός, σωρός*, σε Αισχύλ. (όπως το *θημών*, από το *τί-θημι*).

θωπεία, ἦ, κολακεία, υπερβολική περιποίηση, σε Ευρ., Αριστοφ.

θῶπευμα, -ατος, τό, περιποίηση, κολακεία, σε Αριστοφ.· πληθ. «χάδια», σε Ευρ.· υποκορ. *θωπευμάτια, τά*, μικρές κολακείες, σε Αριστοφ.

θωπεύω (θῶψ), μέλ. -σω, κολακεύω, χαϊδεύω, θωπεύω, καλοπιάνω, Λατ. *adulari*, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· *σὺ ταῦτα θῶπεν'* ας είναι δικό σου έργο να κολακεύεις έτσι, σε Σοφ.· χαϊδεύω άλογο ή το χτυπώ ελαφρά στην πλάτη, σε Ξεν.

θῶπλα, κράση αντί τὰ ὄπλα.

θῶπτω, = θωπεύω, σε Αισχύλ.

θωρᾶκειον, τό, = θώραξ III, εξωτερικό τείχος, σε Αισχύλ.

θωρᾶκίζω, μέλ. -ίσω (θῶραξ), **I.** οπλίζω με θώρακα πολεμιστή ή ελαφρύτερο θώρακα, σε Ξεν.· Μέσ., φορώ τον θώρακά μου, στον ίδ.· *οἱ τεθωρακισμένοι*, αυτοί που φορούν θώρακα, σε Θουκ., Ξεν. **II.** γενικά, καλύπτω με αμυντική πανοπλία, *έθωράκισε πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν*, σε Ξεν.

θωρᾶκο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κατασκευάζει θώρακες, σε Ξεν.

θωρᾶκο-πώλης, -ου, ὁ (πωλέω), έμπορος θωράκων, σε Αριστοφ.

θωρᾶκο-φόρος, Ιων. θωρηκ-, -ον (φέρω), αυτός που φοράει θώρακα, ο θωρακοφόρος ιππέας, σε Ηρόδ., Ξεν.

θώραξ, -ᾶκος, Ιων. και Επικ. **θῶρηξ, -ηκος, ὁ (θωρήσσω)**· **I.** θώρακας, το εμπρόσθιο μέρος πανοπλίας, Λατ. *lorica*, σε Ομήρ. Ιλ.· το εμπρόσθιο και οπίσθιο κομμάτι πανοπλίας, τα οποία μαζί, αποτελούσαν τον θώρακα και ονομάζονταν *γάλα*· δένονταν με πόρπες (*όχεις*) και από τις δυο πλευρές· **II.** το τμήμα του σώματος που καλύπτονταν από τον θώρακα, ο κορμός, σε Ευρ., Πλάτ. **III.** έπαλξη τείχους, το εξωτερικό τείχος, σε Ηρόδ.

θωρηκοφόρος, -ον, Ιων. αντί *θωρακοφόρος*.

θωρηκτής, -ου, ὁ (θωρήσσω), οπλισμένος με θώρακα, σε Ομήρ. Ιλ.

θῶρηξ, -ηκος, ὁ, Ιων. αντί *θώραξ*.

θωρήσσω, Επικ. αόρ. *α' θῶρηξα*, υποτ. *θωρήξομεν* (αντί -ομεν)· **I. 1.**

θωρακίζω = εξοπλίζω με θώρακα και γενικά, οπλίζω, καθοπλίζω το στράτευμα, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** Μέσ. και Παθ., *θωρήσσομαι*, μέλ. -ζομαι, αόρ. *α' έθωρήχθην*· οπλίζομαι, φορώ τον οπλισμό μου, σε Όμηρ.· *τεύχε' ένείκω θωρηχθῆναι*, θα σας φέρω όπλα να οπλισθείτε εξαρχής, σε Ομήρ. Οδ.· *πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι*, σε Αριστοφ. **II.** μεθώ κάποιον, ζαλίζω με ποτό, διεγείρω, σε Θεόγν.· Μέσ., πίνω άκρατο οίνο, μεθώ, στον ίδ.

θῶς, θῶός, ὁ, ή, τσακάλι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

θωυκτήρ, -ήρος, ὁ, αυτός που κραυγάζει, βρυχάται, φωνάζει δυνατά, σε Ανθ. Π.

θῶμα, θωυμάζω, λανθασμένοι τύποι αντί *θῶμα, θωμάζω*.

θῶύσσω, μέλ. -ζω, **1.** κάνω θόρυβο, λέγεται για το κουνούπι, βουίζω, σε Αισχύλ.· λέγεται για ανθρώπους, φωνάζω, κραυγάζω, σε Τραγ. **2.** με αιτ. προσ., επικαλούμαι, φωνάζω κάποιον, σε Σοφ.· επίσης, με δοτ., *θῶύσσω κυσί*, φωνάζω στα σκυλιά, σε Ευρ. (αμφίβ. προέλ.)

θῶψ, γεν. *θωπός, ὁ*, κόλακας, δουλοπρεπής, ψεύτικος φίλος, σε Ηρόδ.· ως επίθ., *θῶπες λόγοι*, κολακευτικά λόγια, σε Πλάτ.